

РЕШЕНИЕ

№ 1584

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12571** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична община срещу Решение № 20203486 от 27.10.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), по н.а.х.д. № 6321/2021 г., наказателно отделение (НО), 121 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 324045/2017/28.11.2017 г. издадено от Зам. кмета на Столична община, с което на М. Ю. С., [населено място] за извършено нарушение на разпоредбите на по чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1 във вр. чл. 34, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО/ е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, поради което се иска неговата отмяна. Според касатора, безспорно е установен факта на извършеното нарушение, както и че събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства са ясни, непротиворечиви и относими към предмета на делото. Счита, че позоваването и препратките към ЗАВП са изцяло недопустими и неоснователни и са в противоречие с материалния закон.

Посочва, че в АУАН и НП е дадено ясно, точно и пълно описание на нарушението и наказаното лице не е възпрепятствано да разбере в какво се изразява санкционираното деяние. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди НП.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът, чрез юрисконсулт В., поддържа жалбата, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - не се явява и не се представлява.

СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба се явява допустима, като подадени в срок и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по същество, жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че на 07.11.2017 г., в 15:40 ч., в [населено място] се придвижвала с метро след спирка МС Бели Д. с нетаксувана ел. карта заредена за 10 пътувания и е отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците.

За констатираното нарушение е издаден АУАН, въз основа на който било издадено и процесното Наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел, че НП е издадено и връчено след изтичане на обикновената тригодишна давност, поради което го е отменил.

Съгласно чл. 218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция, счита решението на СРС за правилно като краен резултат, но по други мотиви.

Касационната инстанция не споделя доводите на СРС относно изтичането обикновената тригодишна погасителна давност, с изтичането, на която компетентният орган не би могъл законосъобразно да ангажира отговорността на нарушителя за извършеното нарушение. Несъмнено срокът, с изтичането на който законодателят е регламентирал, че въпреки безспорното установяване осъществяването от обективна и субективна страна на всички елементи от състава на административно нарушение не следва да се наказва нарушителят, е 4 години и 6 месеца от извършване на нарушението по аргумент от чл. 80, ал. 1, т. 5 във вр. с чл. 81, ал. 3 от НК. Безспорно от доказателствата по делото се установява, че давността не е изтекла. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е

било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление. В конкретния случай нарушението е извършено на 07.11.2017 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване ще изтече на 07.05.2022 г.

Настоящият състав на АССГ счита, че при издаване на НП е бил нарушен чл. 57, ал. 1, т.6 от ЗАНН – налице е разминаване между описанието на нарушението в наказателното постановление и дадената му правна квалификация. В процесното НП С. е санкционирана за това, че пътува с нетаксувана ел. карта заредена за 10 пътувания метро и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, с което е нарушила чл. 35, ал. 1 във вр. с чл. 34, ал. 3 от Наредбата. Съгласно чл. 35, ал. 1 при отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител, за всяко от тези нарушения, от длъжностното лице по контрола на пътника се съставя акт за установяване на административно нарушение по реда на ЗАНН, за което нередовният пътник слиза на следващата спирка по маршрута на превозното средство. Нормата на чл. 35, ал. 1 е поставена във връзка с чл. 34, ал. 1, като според последната при констатиран от контролните органи по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или нарушаване реда в превозното средство, пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците на стойност двадесет пъти по-висока от цената на картата за еднократно пътуване. Не е спорно, че С. е пътувала в метрото без редовен превозен билет, поради което е нарушила правилата за пътуване в обществен транспорт.

Както в АУАН, така и в НП е посочено, че с поведението си пътникът е нарушил чл. 18, т. 1 от Наредбата. Разпоредбата урежда три различни хипотези – по т.1, б. „а”, „б” и „в”, свързани с различни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: да притежават превозен документ /б.”а”/, да го представят на контролните органи /б.”б”/, както и да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение, при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта /б.”в”/. В случая не е ясно кое точно задължение е нарушено, което създава и неяснота за какво точно лицето е санкционирано, дали, защото „не е перфорирала, респ. валидирала билета/картата си (т.е. не ги е направила

редовни по смисъла на чл.10 и чл.11 от Наредбата); дали е имала превозен документ, който не важи за Столична община или не важи за момента, респ. маршрута на пътуването (и за това е нередовен); дали е имала билет, който е използвала в предходно пътуване или нещо друго, което пък от своя страна съществено нарушава правото ѝ на защита. В случая се касае за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, довело до съществено нарушение на административно-производствените правила при издаване на НП.

Съдът споделя възражението в касационната жалба за липса на противоречие между нормативен акт и с по – ниска степен спрямо такъв с по – висока степен, който в конкретния случай е ЗАВП. Съгласно чл. 101 от З., в редакцията му към извършване на нарушението и издаване на наказателното постановление, „пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг документ, се наказва с глоба 10 лева - за превоз в населени места, 30 лева - за междуселищни превози, и 300 лева - за международни превози“. Съгласно § 6 от ДР на ЗАВП, т.10., "пътно превозно средство" е съоръжение, придвижвано по пътя на колела и използвано за превозване на хора и/или товари; към пътните превозни средства се приравняват трамваите, тракторите и самоходните машини, когато се придвижват по пътищата. Съгласно т.11, обаче, "моторно превозно средство" е пътно превозно средство, снабдено с двигател за придвижване, с изключение на релсовите превозни средства. Т.е. при тълкуване съгласно чл.46, ал.2 от Закона за нормативните актове, по смисъла на ЗДВП, трамвайът е пътно превозно средство, но не е моторно превозно средство. Предвид горното настоящият съдебен състав приема, че чл.101 от Закон за автомобилните превози е приложим при нарушения извършени при превоз с автомобил и тролей / §6, т.12 от ДР на ЗАВП/, но не и при превоз с трамвай и метро, в които случаи Наредбата за превоз на пътници и условия за пътуване с масовия градски транспорт на територията на Столична община не е в противоречие със закона. Въпреки това, с оглед на изложените констатации относно правната квалификация на нарушението, настоящата инстанция приема, че обжалваното решение на СРС следва да бъде оставено в сила, тъй като първоинстанционният съд е отменил атакуваното НП.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София – град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20203486 от 27.10.2021 г. на СРС, по н.а.х.д. № 6321/2021 г., НО, 121 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

